

Μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο θεμελιωδών ανατροπών που βιώνουμε, υπάγονται και οι αλλαγές που συμβαίνουν στην Ελληνική Λέσχη Περιηγήσεων Αυτοκινήτου. Τις αναδεικνύουμε μέσα από την επικοινωνία μας με τον νέο πρόεδρο της.

Ανεβαίνοντας τα σκαλιά για τον τρίτο όροφο του κτιρίου της Λέσχης συνειδητοποίησα ότι είχα να το επισκεφθώ μια δεκαετία. Σε αυτό το χρονικό διάστημα συνέβησαν πολλά, ενώ από τα ίδια σκαλοπάτια ανεβοκατέβηκαν πολλοί. Όπως απεδείχθη, περισσότεροι κατέβηκαν, είτε ως μπροστινοί είτε ως παρασκηνιακοί, ενώ ταυτόχρονα, κατέβαιναν τα επαγγελματικά και τα κοινωνικά σκαλοπάτια.

Η Ελληνική Λέσχη Περιηγήσεων Αυτοκινήτου, ξεκίνησε την πορεία της πριν 90 χρόνια. Με σπουδαία παρουσία στο μεσοπόλεμο στα αυτοκινητικά δρώμενα, αναδείχθηκε σε αντίστοιχα σημαντικό παράγοντα την μεταπολεμική εποχή. Ασφαλώς και υπήρξε προπύργιο συντηρητισμού, καθώς φιλοξένησε προσωπικότητες από την δεξιότερη εσχατιά του "κονσερβατισμού" για να το διατυπώσουμε όσο πιο διακριτικά γίνεται.

Στα χρόνια της ύπαρξης της υπήρξε ένα κλειστό κλαμπ, με ελεγχόμενες αρχαιρεσίες, με προβλέψιμο μέλλον. Επέζησε πληθώρας κυβερνήσεων, πολιτικών και πολιτειακών αλλαγών, ανατροπών, οργανωμένων αντιπολιτευτικών κινήσεων και αρκετών οικονομικών ατασθαλιών. Το καλοκαίρι που μας πέρασε το μέλλον της φαινόταν μικρό, πολύ μικρό. Όδευε προς το Πρωτοδικείο. Σαν παλιό σκαρί που έχοντας επιτελέσει το έργο του, το ρυμουλκούσαν στο διαλυτήριο.

Αν κάποιοι το είχαν σχεδιάσει αυτό, προς το παρόν απέτυχαν, κι' αν η Ε.Λ.Π.Α. συνεχίσει να υπάρχει στο μέλλον θα οφείλεται στις προσπάθειες 3- 4 ανθρώπων.

Ένας από αυτούς ο σημερινός πρόεδρος ο Θεόδωρος Κόκκινος, που βρέθηκε επικεφαλής της Λέσχης μέσα από ένα απρόβλεπτο σενάριο, καταρρίπτοντας την μέχρι τότε ελεγχόμενη διαδικασία των αρχαιρεσιών. “Νέος” στη Λέσχη, μετρά κάτι λιγότερο από 20 χρόνια, κι' αν καταφέρει να σώσει την παρτίδα, που ακόμα μοιάζει οριακή, θα το πιστωθεί ολοκληρωτικά μαζί με τον μικρό πυρήνα των ανθρώπων που συμπορεύεται, ενώ αν δεν τα καταφέρει δεν θα είναι δίκαιο να κατηγορηθεί.

Είχαμε δυο συναντήσεις με αντίστοιχες συζητήσεις, που διήρκεσαν αρκετή ώρα, τις οποίες ακολούθως αποδίδω σαν μονόλογο διαρθρωμένο με υπότιτλους αναφορικά με τα θέματα που συζητήθηκαν.

Οι πρώ τες εμπειρίες, η διάκριση του 2005 και η παρεξήγηση.

“Βρέθηκα στην Ε.Λ.Π.Α. το '96, βοηθούσα στο “Ακρόπολις” και στο “Χαλκιδικής”, γνωρίστηκα με τον τότε πρόεδρο Βασίλη Δεσποτόπουλο και λίγο αργότερα συνεργαστήκαμε και σε επαγγελματικό επίπεδο, καθότι μηχανικοί και οι δύο μας . Το '99 σχεδιάζω την υπερειδική του “Ακρόπολις” την οποία χαράζω και συνεχίζω να βοηθώ σε αγωνιστικό επίπεδο. Το 2005 σχεδιάζω πέντε προτάσεις για την υπερειδική. Ήταν μια ιδέα, απ' ότι γνωρίζω, της Ανίτας της Πασαλή την οποία κορόιδευα μάλιστα αλλά τελικά αποδείχτηκε λαμπρή ιδέα και τεράστια επιτυχία, παρά το γεγονός ότι από τις πέντε προτάσεις δεν επιλέχτηκε η καλύτερη. Αντίθετα το 2006 επιλέγεται η, κατά τη γνώμη μου, καλύτερη, άλλο αν εισπρακτικά ήταν αποτυχία. Αυτό συνέβη, κυρίως διότι πραγματοποιήθηκε δυο φορές, διότι δεν ήταν πια καινούργια ιδέα και διότι ήταν ακριβότερο το εισιτήριο. Πίστευε τότε ο Μανιατόπουλος ότι ήταν ευκαιρία να κερδίσουμε εύκολα χρήματα αλλά δεν ήταν έτσι. Σε ότι αφορά το σχεδιαστικό κομμάτι πάντως, να σημειώσω ότι αντιγράφτηκε από την Μουτόν στο Παρκ ντε Πρενς. Έκτοτε δεν ξανασχολήθηκα με σχεδίαση ή οποιοδήποτε αγωνιστικό θέμα, έχοντας ένα συνειδησιακό πρόβλημα. Επεξηγώ: Το 2006 και πριν την τέλεση του αγώνα, η εφημερίδα “Το Πρώτο Θέμα” εμφανίζει πως την υπερειδική του “Ακρόπολις” την είχε κάνει ο κ. Λάμαρης, γεγονός εσφαλμένο, αφού κατασκευαστής πάνω σε σχέδια δικά μου, ήταν ο Φατούρος. Να υπενθυμίσω ότι το 2005 το “Ακρόπολις” ψηφίστηκε ως ο καλύτερος αγώνας της χρονιάς και το ρεπορτάζ κατέληγε, εν ολίγοις, ότι σε αυτόν οφείλουμε πώς ο αγώνας ψηφίστηκε ως ο καλύτερος της χρονιάς.
Αυτό με έθιξε διπλά, πρώτον διότι ήταν απολύτως ανακριβές, δεύτερον διότι όταν ζήτησα μια αποκατάσταση η λέσχη κώφευσε για να μην αναφέρω ότι ο κ. Λάμαρης έσπευσε να βαπτίσει δικό του έργο τη σχεδίαση της διαδρομής του 2006, τα σχέδια της οποίας βέβαια, ήταν δικά μου και φυσικά μετάνιωσα που τα είχα παραδώσει. Όταν προσπάθησα να βρω το δίκιο μου, απευθύνθηκα στον Βασίλη, ο οποίος με την λογική Δαρδούφα δεν ήθελε να το προχωρήσει. Δεν ήθελε να στεναχωρήσει, να συγκρουστεί με κάποιους; Δεν ξέρω. Όταν έκτοτε μου ζητήθηκε να συμμετάσχω στα αγωνιστικά δρώμενα αρνήθηκα, διότι είχα συνειδησιακό πρόβλημα.”

Η περίπτωση Μανιατόπουλου

Η δική μου άποψη είναι ότι Βασίλης στο πρόσωπο του Μανιατόπουλου, νόμιζε ότι βρήκε έναν αντικαταστάτη. Όμως η επιδίωξη του Βασίλη δεν προχώρησε, κυρίως διότι βρήκε σθεναρή αντίθεση από όλους όσοι είχαν εμπλοκή με τα αγωνιστικά. Ο Μανιατόπουλος ως άνθρωπος, ως επιχειρηματίας ήταν πολύ συγκεντρωτικός και με αυτό τον τρόπο διοικούσε στην ΕΛΠΑ θεωρώντας ότι ήταν δική του επιχείρηση. Το αποτέλεσμα ήταν ότι προσπάθησε να επιβάλλει μια αυταρχική συμπεριφορά απέναντι σε όσους είχαν εμπλοκή με το θέμα των αγώνων, γεγονός που είχε δυσάρεστες συνέπειες. Η δική μου η άποψη συνεπώς, είναι πως τον "έφαγαν" οι άνθρωποι που ασχολούνταν με τους αγώνες, λόγω της νοοτροπίας του.

Αρχαιρεσίες 2012 & 2013

Επανέρχομαι στα πράγματα, στις αρχαιρεσίες του2012, παροτρυνόμενος από τον Βασίλη. Ήταν μια δύσκολη διαδικασία, όπου οριακά συμπληρώθηκε το πλήθος των υποψηφίων κατά πως το ορίζει το καταστατικό. Πρόεδρος εκλέγεται πάλι ο Βασίλης, σύντομα όμως και λόγω των προβλημάτων που είχε με την Δικαιοσύνη, καθώς μεγάλωνε η κατηφόρα με όσα συνέβαιναν στην Λέσχη, παραιτείται και τη θέση του προέδρου καταλαμβάνει ο Γιώργος Γκουρτσούλης, αντιπρόεδρος επί σειρά ετών που έκανε το οικονομικό κουμάντο αλλά από αγώνες δεν γνώριζε. Ξεσπούν τότε τα προβλήματα, αρχίζουν οι καταλήψεις από τους εργαζόμενους οι επισχέσεις και όλα δείχνουν ότι το καράβι πάει στα βράχια. Τότε μπαίνουν στο παιχνίδι τρία άτομα ο Παντελής Αντωνόπουλος, ο Χρήστος Αποστολίδης και εγώ . Είχαμε στελεχώσει μια επιτροπή μαζί με τον Δημήτρη Αλεξόπουλο, σκοπός της οποίας ήταν να ερευνήσει τις καταγγελίες των εργαζομένων και να βοηθήσει σε μια λύση. Εδώ πρέπει να πω ότι απ' όλα όσα καταγγέλθηκαν σε ένα μόνον διαφωνήσαμε. Σε όλα τα υπόλοιπα είχαν δίκιο οι άνθρωποι. Το Δ.Σ. τότε, αποφασίζει να συνεχίσει το έργο της η επιτροπή και να ερευνήσει όλες τις συμβάσεις. Αναφέρομαι στις προς υπογραφή συμβάσεις, τις παλιές τις αντιμετωπίζαμε ερευνητικά, δεν είχαμε δυνατότητα παρεμβολής και υπήρχαν κάποιες που δεν ήταν καθόλου προς το συμφέρον της Λέσχης για να το πω διακριτικά. Υπήρξε μάλιστα μία που υπεγράφη χωρίς να την δούμε, χωρίς να την εξετάσουμε και μπορώ να πω ότι είναι η σημαντικότερη, εκείνη που αφορά τις ΕΛΠΑ ασφάλειες. Ήταν ίδια με τις παλιότερες, αλλά υπήρχε το θέμα του αν έκλεινε η ΕΛΠΑ τον "τίτλο" ποιος θα τον κρατούσε. Η σύμβαση εκείνη λοιπόν υπογράφτηκε από την προεδρία Γκουρτσούλη χωρίς εμείς καν να την διαβάσουμε.

Ξαναγυρίζουμε λοιπόν στις αρχαιρεσίες του Ιουλίου του 2013, μια περιπετειώδη διαδικασία. Τρεις μέρες πριν είχαμε μόλις πέντε υποψηφιότητες και σύμφωνα με το καταστατικό

έπρεπε να έχουμε τουλάχιστον εννέα. Έτσι λοιπόν ο Γκουρτσούλης μας είπε να ετοιμαζόμαστε να παραδώσουμε τη σφραγίδα, να πάμε στο πρωτοδικείο, να τελειώνουμε. Του απάντησα να μην βιάζεται, με σκοπό να αντιληφθούμε αν υπάρχει άλλη ομάδα έτοιμη να βρεθεί επικεφαλής να κρατήσει την εξουσία για ένα μικρό χρονικό διάστημα, να μεταβιβάσει το pouvoir sportif και ακολούθως να πάει τη Λέσχη σε διάλυση. Έτσι λοιπόν πέντε λεπτά πριν λήξει η προθεσμία βρήκαμε και καταθέτουμε τις υπόλοιπες υποψηφιότητες που προέβλεπε το καταστατικό και πάμε κανονικά και νόμιμα στη διαδικασία. Έτσι ακριβώς παίχτηκε στην κόψη του ξυραφιού η ιστορία μιας Λέσχης 90 ετών.

Για την ΟΜΑΕ

Αυτή τη στιγμή η ΟΜΑΕ ζεί την ηλικία της εφηβείας της. Τα θέλει όλα και τα θέλει τώρα. Όπως έχω πει και στον Μανώλη Χαλιβελάκη εμείς δεν έχουμε λόγο να μην παραδώσουμε το pouvoir sportif όταν κρίνουμε ότι έτσι πρέπει να γίνει. Δεν έχουμε κανενός είδους τρέλα να το κρατάμε κλειδωμένο. Την τρέχουσα χρονική στιγμή έχουμε πολύ σημαντικά θέματα να αντιμετωπίσουμε που έχουν να κάνουν με την επιβίωση της Λέσχης. Δεν μπορώ να απαντώ και στην FIA σχετικά με τα θέλω της ΟΜΑΕ. Ακολούθως το είπα και στον Μανώλη: "Παρακαλώ σταματήστε" για να λάβω την απάντηση πως αν ξέρει η ΟΜΑΕ ότι υπάρχω εγώ ή ο Βασίλης δεν τους ενδιαφέρει το pouvoir sportif. Εφόσον ξέρουν ότι δεν πρόκειται να τους αρνηθούμε αγώνα δεν το θέλουν. Να το πω και διαφορετικά: Για μας, μια Λέσχη 90 ετών, με σχέση με την FIA από το 1929, το pouvoir sportif είναι το μοναδικό μας περιουσιακό στοιχείο. Δεν είναι η στιγμή να το συζητήσουμε. Νομίζω πως ο Μανώλης το κατάλαβε και έχω την αίσθηση ότι μπορεί να είναι ένας δύσκολος άνθρωπος αλλά είναι ειλικρινής.

Τα πράγματα σήμερα

Ακόμα δεν έχουμε συγκληθεί σε σώμα, διότι κανείς δεν αναλαμβάνει ταμίας. Πως να αναλάβει κάποιος, αφού κανείς δεν μας έχει παραδώσει κάτι; Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε σε μια μάχη. Μέρα με Μέρα. Εμείς δεν θα φύγουμε σαν τα ποντίκια. Με δική μας επιθυμία ξεκινήσαμε έρευνα για τα οικονομικά. Ήδη υπάρχει ορκωτός λογιστής και προσπαθούμε να καταλάβουμε που βρισκόμαστε. Θα καταγγείλουμε κάθε σύμβαση που μπορούμε, που είναι σκανδαλωδώς ενάντια στα συμφέροντα της Λέσχης. Προσπαθούμε παρά το γεγονός ότι ένα μεγάλο μέρος των εσόδων, από τους συνδρομητές μας, μας κατάσχεται με το που κατατίθεται στους τραπεζικούς λογαριασμούς. Θα επιδιώξουμε νέες συμφωνίες για μαζική εισροή συνδρομητών. Θα το πολεμήσουμε έως τέλους.

Για το "Ακρόπολις"

Πιστεύω απόλυτα ότι το "Ακρόπολις" θα μπορούσε να είχε σωθεί για το 2014. Απ' ότι ξέρω υπήρχε υπόσχεση του προμότορα του αγώνα προς τον Jean Todt ότι το χρέος που υπήρχε προς την FIA θα τακτοποιούταν μέσα στο καλοκαίρι που τελικά δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί. Υπάρχει όμως και η ένδειξη πως ενδεχομένως ο Αθανάσουλας παραπλανήθηκε με λανθασμένη εικόνα, από "εσωτερική" πληροφόρηση, προερχόμενη από τον προμότορα του πρωταθλήματος, (σ.σ. Εννοεί τη Red Bull) τόσο για τη δυνατότητα μεταφοράς εξόφλησης των χρεών όσο και για το πλήθος των αγώνων του 2014. Δεν το αποκλείω. Η Πολωνία ήταν έτοιμη και ισχυρή, Αλλά αν είχε δοθεί εγγυητική επιστολή τόσο για τα χρέη, όσο και για τον αγώνα του 2015 δεν θα μπορούσαν να μας αφήσουν έξω. Εκεί ήταν το κλειδί, παρά το γεγονός πως, απ' ότι γνωρίζω ο ίδιος ο πρωθυπουργός μίλησε με τον Todt , αλλά ίσως να ήταν πολύ αργά πια ώστε να αλλάξουν οι αποφάσεις. Εδώ θαρρώ ότι ήταν λάθος που μιλούσε μόνος ο προμοτόρας. Έπρεπε να μιλά η ΕΛΠΑ μαζί με τον προμότορα.

Η Λέσχη, εφόσον επιζήσει, θα καταφέρει να διοργανώσει ακόμα καλύτερα "Ακρόπολις". Το πρόβλημά μας είναι καθαρά οικονομικό.

Τι γίνεται τώ ρα!

Από εκεί και πέρα ετέθη το θέμα του πανευρωπαϊκού. Η επιθυμία του Todt είναι να μπει ο αγώνας στο καλεντάρι του πανευρωπαϊκού, χωρίς βεβαίως καμία δέσμευση για το μέλλον. Δηλαδή μπορεί να αποτελέσει σκαλοπάτι "προβιβασμού" προς το παγκόσμιο αν μπει στο πανευρωπαϊκό , αλλά κανείς δεν μας το εξασφαλίζει.

Προσωπικά δεν το ήθελα, αλλά νομίζω ότι τελικά είναι καλύτερα, αφού και η Ελληνική κυβέρνηση προτιμά τον "υποβιβασμό" παρά την ολοκληρωτική απουσία. Ακόμα και αυτό όμως είναι δύσκολο αφού όλοι βλέπουμε τι προβλήματα αντιμετωπίζει ο βασικός χορηγός, αλλά ο προμότορας είναι αποφασισμένος να το ρισκάρει. Βεβαίως για να προχωρήσει χρειάζεται την έγκριση της ΕΛΠΑ αλλά απαιτείται και νέο συμφωνητικό, πάνω στο οποίο συζητάμε. Η είδηση λοιπόν είναι αυτή. Η απόφαση να μπει στο E.R.C. είναι πλέον ειλημμένη, αλλά πρέπει να ξαναδούμε τη σχέση μας με τη celeritas . Σε κάθε περίπτωση θα θέλαμε στο νέο σχήμα, περισσότερη συμμετοχή και κοινές αποφάσεις.

Στη δεύτερη συνεδρία με τον πρόεδρο, βρεθήκαμε όλως τυχαίως και με τον προκάτοχό του, τον Βασίλη Δεσποτόπουλο. Εκείνος θυμήθηκε μια φωτογραφία στην οποία εικονιζόμαστε μαζί από το τρίωρο Τατόι του '67, ενώ εγώ θυμήθηκα ότι στα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας η επιλογή του για τον αντιπρόεδρο, μου είχε φανεί ακατανόητη. Κάποια χρόνια αργότερα, καθώς ομολόγησε, το κατάλαβε και εκείνος. Ενδόμυχα διερωτήθηκα γιατί συχνά έχουμε την τάση να μην διαβάζουμε, να αδιαφοροϋμε για τόσο εμφανή σημάδια της

συμπεριφοράς των ανθρώπων δίπλα μας.

Λίγες στιγμές αργότερα, έβλεπα τον πρόεδρο να ελέγχει και να υπογράφει σωρεία αποδείξεων, μια δραστηριότητα που υποθέτω κανείς προκαθήμενος του, δεν είχε λόγους να κάνει.

Σκυμμένος πάνω στα έγγραφα με τη λευκή γενειάδα του και μια φυσιογνωμία που έχει αρκετά κοινά χαρακτηριστικά με τη φιγούρα του Karl Marx, μου θύμισε την χιουμοριστική έκφραση του Παντελή Αντωνόπουλου για τις συνθήκες που επικρατούν τώρα στην Λέσχη: *“Είμαστε η Ε.Λ.Π.Α. του βουνού.”*
λέει χαμογελώντας και πράγματι αν καταφέρουν να σώσουν το “μαγαζί” θα είναι μια σημαντική, μη αναμενόμενη, ανατροπή.

Πρόσεξα τον περίγυρο. Καμιά σχέση με το κοντινό παρελθόν. Εικόνα εγκατάλειψης, αγωνίας, αλλά και διάθεσης για μάχη, μέρα με την μέρα, δυσκολία με τη δυσκολία. Τουλάχιστον αυτό κατάλαβα εγώ.